

עבד המראה

קוריאה

היה זה לפני שנים רבות.

לאיכר קוריאני אחד נולד בן בשעה טובה. הוא גדל מהר מאוד וכבר בגיל שבע נודע בכל הארץ כמה הוא חכם ונבון.

נודע גם לקיסר יפן שבקוריאה חי ילד קטן שיודע לקרוא, לכתוב, לחבר שירים ולנחש חידות קשות ביותר.

קיסר יפן לא רצה להאמין בכך ולכן שלח לקוריאה את חכמי החצר שלו ואמר להם "תמצאו את הילד הקוריאני הקטן ותבדקו, האם הוא באמת כל כך חכם ומוצלח כפי שמספרים האנישם."

השתחוו עמוקות החכמים, יצאו מהארמון, עלו על ספינה ויצאו לדרך. הרוח בים נשבה ממזרח והם הגיעו בקרוב לחופי קוריאה.

לא הספיקו החכמים היפנים לעשות צעדים אחדים על היבשה כשראו ילד קטן. הילד ישב על אבן גדולה וקרא בקול רם שירים.

החכם הזקן ביותר שמע את הילד ואמר "אלה שירים

יפים מאוד. מי כתב אותם?"
והילד ענה "חיברתי אותם בעצמי."

החכמים לא האמינו לו, אבל הילד אמר "תוכלו לבדוק זאת. תגידו לי משפט כלשהו."

אמר אחד היפנים "ראה כמה שהגלים גבוהים."
והילד המשיך מיד "ובלי הרוח יעשו שקטים".

היפנים הופתעו מהתשובה המהירה של הילד. החכם הזקן ביותר רצה עוד פעם לבדוק את כישוריו של הילד

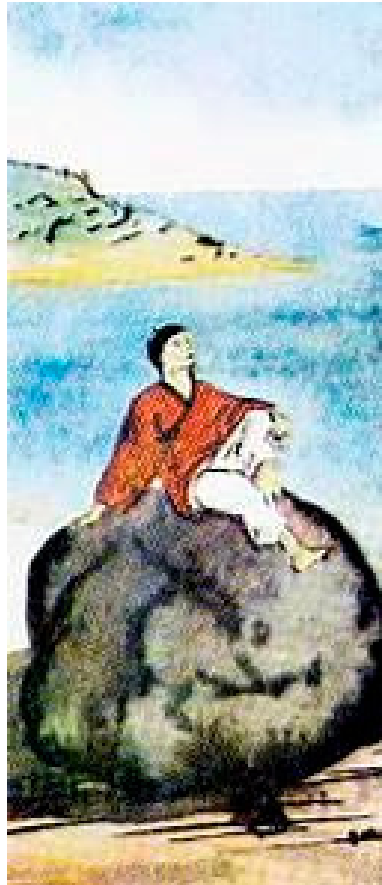
וניסה "ציפור עפה בעננים הגבוהים"

והילד השיב במקום "וברחת מטורפים זדונים".

כשהחכמים היפנים ראו כי הילד בעצמו מחבר חרוזים במהירות, החליטו לבדוק מידת התושייה שלו.

"אמור" ביקש אחד החכמים "מדוע הציפורים

והעכברושים מוציאים קולות כמו 'ציף-ציף, ציף-ציף'?"

ראה הקיסר את השליחים שלו, החמיר פנים ושאל "אמרו, איזה אנשים חיים בקוריאה. האם נכון שהילדים

שם חכמים יותר מהמבוגרים שלנו?"

נבהלו השליחים. הם הרי לא ראו

בקוריאה אף אחד אחר מלבד אותו

הילד. איך יענו עכשיו לקיסר?

אך אחד, זה הערום ביותר, נפל

על ברכיו ואמר "בן השמש מלא

הוד! בקוריאה חיים אנשים נואשים

ופרועים. הם אפילו לא יודעים

שאתה קיים בעולם, ולמשמע שמך

לא נופל אף אחד על ברכיו ולא

דופק את ראשו באדמה."

כעס מאוד הקיסר וצעק "אלך להלחם בהם!"

וכל הנוכחים קראו אחריו "נלך להלחם בהם!"

אחרי שהקיסר נרגע קצת, אמר "תביאו לי את מהאולם

הכסוף את תיבת הענבר שלי."

המשרתים הביאו את התיבה. ואז הקיסר הרים את ידו.

לסימן הזה כולם שהיו באולם השתטחו על הארץ. כולם

שכבו ופחדו להרים ראש. הם ידעו שאם הקיסר מרים

את ידו, כנראה רוצה לשפוט את מישהו לגרדום. אבל

והילד בלי לחשוב רגע ענה "מאותה הסיבה שהכלבים והחזירים נובחים 'האו-האו!'"

צחקו החכמים ואמרו "אתה,

כנרה, לא כל כך חכם. אלה

קולות של כלבים, וחזירים אף

פעם לא מוציאים קולות כאלה."

ואז צחק הילד "החזירים אומרים

'האו-האו' כאשר העכברושים

מצפצפים 'ציף-ציף!'"

החכמים היפנים נהנו מאוד

מתושייה של הילד.

"בן כמה אתה ואיך קוראים לך?"

שאלו.

"שמי צ'וי-צ'ון-קיין, ואני בן עשר."

התעצבו היפנים "אם בקוריאה

ילדים קטנים חכמים כאלה, כמה חכמים מוכרחים

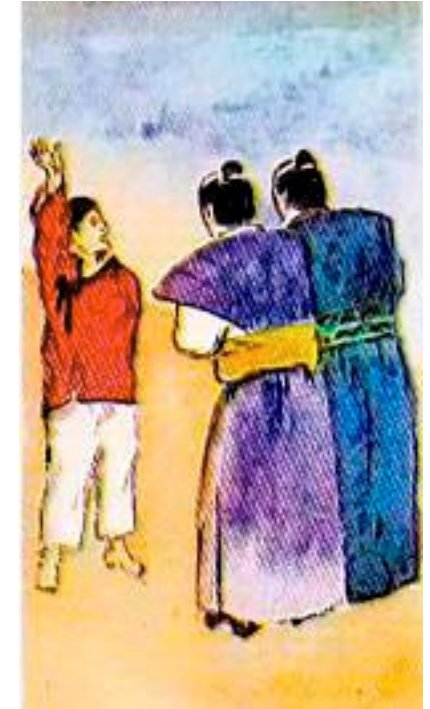
להיות המבוגרים שבארץ הזו! מוטב לנו לא להשפיל את

עצמנו בפניהם, אלא לחזור מהר לאי שלנו."

ושליחי קיסר יפן עלו שוב על הספינה שלהם והתחילו

לחזור ליפן. הרוח הייתה נגדם והם שטו זמן רב, אך

בסוף הגיעו הביתה והלכו ישר לארמון הקיסר.

אך מדעני המלך לשווא ניסו לנחש מה נמצא בתיבה.
הם קראו בלי סוף את החידה שכתב קיסר יפן, הלכו
סביב התיבה, בדקו אותה בזכוכית מגדלת, אך אף אחד
מהם לא הצליח להבין מה הכניס
לתיבה קיסר יפן.

באותו הזמן בא צ'וי-צ'ון-קייין
לסאול הבירה וחיפש עבודה. הוא
הלך ברחובות העיר וקרא "מלטש
מראות נחושת! מלטש מראות
נחושת!"

בת השר הראשי של המלך
שמעה את הקריאה הזו ואמרה
לתת לנער את מראת הנחושת
הגדולה שלה. צריך היה ללטש
אותה היטב כי הייתה כבר פגומה
מאוד.

צ'וי-צ'ון-קייין התחיל בעבודה. אך
הוא ליטש את המראה כל כך חזק שהיא התפקעה.
ובדיוק אז נכנס לחצר השר הראשי. הוא ראה את
המראה השבורה של בתו וקרא "נבל! המראה הזו שווה
חמש מאות מטילי כסף! שלם מיד עבורה!"

הפעם הדברים התנהלו אחרת. כשאנשי החצר שכבו
עם אפיהם באדמה, הקיסר עטף דבר מה בצמר גפן,
שם את הדבר בתיבה, סגר את התיבה וחתם אותה
מסביב בחותמות שלו.

אחר כך אמר לכל אנשי החצר לקום, וליועץ הראשי שלו
אמר "תביא את התיבה למלך קוריאה ואמור לו שאם
תוך חצי שנה לא ינחש מה מונח בה, הרי הוא המלך
הטיפש ביותר שבעולם, ואלך להלחם בו."

הקיסר נח רגע והמשיך "אכתוב חידה על מכסה
התיבה, והמלך הקוריאי צריך לכתוב את התשובה שלו
תחת השורות של החידה שלי."

הוא לקח דיו ומכחול וכתב על מכסה של התיבה:

*"הצטיפה לבנה וסקופה,
התוכן צהוב כמו כדור זהב,
נחש מה בתיבה קטנה לו,
איזו מתנה חפה הקיסר?"*

יועץ הקיסר מילא את שליחותו במדויק. הוא מסר למלך
קוריאה את התיבה ואת המסר של הקיסר.
המלך אסף את כל השרים ואת כל המדענים שלו ואמר
"מי שינחש את תוכן התיבה יציל את כבודו של המלך
שלו ואת כבודה של כל הארץ שלנו."

ואמר "המלך ציווה להגיד לך - אתה, השר הראשי, חייב להיות החכם והערום ביותר מכל השרים הערמומים של המלך. לכן, אם תוך שמונה ימים לא תפתור את חידת התיבה, התליין יכרות לך את אוזניך ואת אפך, ויזרוק אותם לכלבים חסרי בית."

כך אמר השליח, שם את התיבה על השולחן והלך.

מרב פחד התחיל השר הראשי להתרוצץ בחדר ולקרוע את בגדיו. הוא ידע שלעולם לא ינחש את פתרון החידה וכבר תיאר לעצמו איך התליין מחדד את החרב, כדי לכרות לו אוזניים ואף.

ואז אמר עבד המראה שוב "אולי אני אנחש מה נמצא בתיבה?" כעת השר כבר לא צעק. הוא ירד על ברכיים והתחנן אצל העבד שלו "אם תנחש מה נמצא

בתיבה זו, אתן לך בית בן שמונה חדרים ואלף מטילי כסף."

"אדוני נכבד!" ענה צ'וי-צ'ון-קייין "אילו היה לי כל כך הרבה כסף האם הייתי עוסק בליטוש מראות?"

"טוב" קרא שוב השר הראשי "תישאר כאן אצלי כעבד עד שתשלם עבור המראה השבורה. ומעכשיו יקראו לך 'עבד המראה!'"

ומאותו היום צ'וי-צ'ון-קייין היה לעבד. יום אחד, כשצ'וי-צ'ון-קייין הגיש לשר את ארוחתו, שמע שהשר אמר לאשתו "אם תוך עשרה ימים המלך לא יפתור את החידה של קיסר יפן, יבוייש כבודה של ממלכתנו."

כשעבד המראה שמע זאת אמר "אולי המלך יראה לי את התיבה, ואולי אני אנחש מה יש בפנים."

"אוך! אתה, כלב שכמותך!" התרגז השר "אני בעצמי לא יכול לנחש מה יש בתיבה, ואתה, עבד פשוט, רוצה להיות חכם יותר משר! על החוצפה הזו אצווה לתת לך שלושים מלקות."

אך השר לא הספיק להעניש את הנער. עוד טרם נתן את ההוראה נכנס לחדר שליח של המלך, השתחוה

"זה פתרון החידה" אמר עבד המראה "תוכל לשלוח את התיבה חזרה לקיסר יפן."
"אבל מה יש בתיבה?" שאל השר "מהתשובה שלך אינני יכול להבין זאת."

"זו לא אשמתי" ענה הנער "לא אוכל להגיד יותר."
"כלומר הטעית אותי! אז עכשיו כבר לא אשחרר אתך ותישאר עבד אצלי עד סוף ימך!"

כשהשר שם את התיבה לפני המלך, זה קרא את מה שכתב הנער ובכעס גדול קרא "איפה תשובה לחידה?"

לא מילאת את ההוראה שלי. הי, תליין! כרות לטיפש זה את אוזניו ואף!"

השר נפל לפני המלך על ברכיו והודה כי את הכתוב על התיבה לא הוא כתב, אלא העבד שלו.

ואז אמר המלך "אם כך, אני נותן לעבד זה הוראה צודקת. שילך בעצמו ויביא את התשובה לקיסר יפן. כעסו של הקיסר ייפול עליו, והעבד יאבד את ראשו."

וכפי שציווה המלך כך גם נעשה. העלו את עבד המראה

"אין לי צורך בבית ולא בכסף. רק תבטיח שתשחרר אותי מעבדות, יחד עם כל יתר העבדים שלך."
"אני מסכים!" קרא השר "אני מבטיח לך!"

ואז עבד המראה לקח את התיבה וקרא את המילים הכתובות על המכסה:

*"הצטיפה אבנה וסקופה,
התוכן זהוה כמו כדור זהה,
נחש מה בתיבה קטנה לו,
איזו מתנה שולח אף הקיסר?"*

אחרי שקרא זאת אמר עבד המראה "יש עדיין זמן. אשים את התיבה על התנור למשך שישה ימים. אחרי שישה ימים אגיד מה יש בפנים."

ונעשה כפי שאמר עבד המראה. וביום השביעי הוא ניגש לתיבה, שם אותה אל אוזנו, ואחר כך לקח מכחול ודיו ותחת השורות של קיסר יפן כתב תשובה:

*"נער קוריאני יודע
שכאן נמצא יצור
שצריך אותנו מדי בוקר!"*

על ספינה והובילו אותו ליפן. כעבור ימים אחדים הוא נעמד לפני הקיסר היפני העצום ונתן לו את תיבת ענבר. הקיסר הסתכל על התיבה, אחר כך על עבד המראה, וברוגז רב שלף את חרבו.

"איפה תשובה לחידה שלי? למה עומד לפני נער מטופש ולא השר הראשי של מלך קוריאה? ענה לי!" והוא שם את חרבו לחזה של עבד המראה. עבד המראה

הצביע על הכתוב שתחת לשורותהחידה. "הנה תשובה על חידתך, שליט גדול.."

הקיסר קרא את התשובה וצחק "מלך קוראה לא הצליח לפתור את החידה שלי! אין בתיבה שום יצור חי! עכשיו אנו יודעים שבקוראה חיים רק אנשים טיפשים!"

הקיסר נתן סימן לתליין וזה ניגש לעבד המראה. אך עבד המראה אמר אז, בלי פחד ומוראה "חידתך פשוטה ביותר, הו החכם

שבקיסרים. זה אני פתרתי אותה."

"אז אתה משקר!" קרא הקיסר "אין בתיבה שום יצור חי!"

"אם טעיתי, יכרתו-נא את ראשי" ענה עבד המראה. "תכף ייפול ראשך" איים שליט יפן "דע לך שבתיבה שמתה רק ביצה רגילה של תרנגולת." והקיסר מרוצה ציווה לפתוח את התיבה. המשרתים הורידו את כל חותמות שעל התיבה, פתחו את המכסה, ומרוב הפתעה כמעט והפילו את התיבה. כי בתוכה נמצא.. אפרוח, אפרוח צהוב קטן.

עבד המראה שם את האפרוח על כף ידו והאפרוח מתח את צווארו הדקיק וקרא "קו-קו-רי-קו!" כרגע גם הקיסר הבין מה פירוש הכתובת שעבד המראה רשם על מכסה התיבה.

וכך, נער קוריאני צ'וי-צ'ון-קיין, בן של איכר עני פשוט, הוכיח כי הוא נבון יותר מהמלך של קוריאה, מכל שרי קוריאה ומקיסר יפן.

ומאז קיסר יפן פחד אפילו לחשוב על מלחמה עם קוריאה. ואיך! אם יש בקוריאה ילדים חכמים ואמיצים כאלה, כמה חכמים ואמיצים הם הגברים של קוריאה!

